

زینَةُ الْبَاطِنِ: زیبایی درون

كَانَتْ فِي بَحْرِ كَبِيرٍ سَمَكَةٌ قَبِيحَةٌ «اسْمُهَا السَّمَكَةُ الْحَجْرِيَّةُ». در دریایی بزرگ ماهی زشتی بود که اسمش سنگ ماهی بود. و الاسماكُ خَائِفَاتٌ مِنْهَا. و ماهی ها از او می ترسیدند. (ترسان بودند).

هِيَ ذَهَبَتْ إِلَى سَمَكَتَيْنِ؛ السَّمَكَتَانِ خَائِفَتَا وَ هَرَبَتَا. او به طرف دو ماهی رفت و ماهی ها ترسیدند و فرار کردند. هِيَ كَانَتْ وَحِيدَةً دَائِمًا. او همیشه تنها بود.

فِي يَوْمٍ مِنَ الْأَيَّامِ، خَمْسَةٌ مِنَ الصَّيَّادِينَ جَاءُوا وَ قَذَفُوا شَبَكَةً كَبِيرَةً فِي الْبَحْرِ. در روزی از روزها پنج تا ماهیگیر آمدند و تور بزرگی را در دریا انداختند.

الْأَسْمَاكُ وَقَعْنَ فِي الشَّبَكَةِ. ما جاءَ أَحَدٌ لِمُسَاعَدَةِ . ماهی ها در تور افتادند. کسی برای کمک نیامد.

السَّمَكَةُ الْحَجْرِيَّةُ سَمِعَتْ أَصْوَاتَ الْأَسْمَاقِ. سَنَگِ مَاهِي صَدَائِ مَاهِي هَا رَا شَنِيدِ.
 فَنَظَرَتْ إِلَى الشَّبَكَةِ فَحَزَنْتْ وَ ذَهَبَتْ لِنَجَاةِ الْأَسْمَاقِ. پَسِ بَه تَوْر نَگَاهِ كَرْدِ وَ غَمْگِينِ شَدِ وَ بَرَايِ نَجَاتِ مَاهِي هَا رَفْتِ.
 قَطَعَتْ شَبَكَةَ الصِّيَادِينَ بِسُرْعَةٍ. بَه سَرَعْتِ تَوْر رَا بَرِيدِ. (پاره کرد)
 وَالْأَسْمَاقُ خَرَجْنَ وَ هَرَبْنَ جَمِيعًا. وَ مَاهِي هَا خَارِجِ شَدْنَدِ وَ هَمِه فَرَارِ كَرْدْنَدِ.
 فَوَقَعَتْ السَّمَكَةُ الْحَجْرِيَّةُ فِي الشَّبَكَةِ. وَ الصِّيَادُونَ أَخَذُوهَا. پَسِ سَنَگِ مَاهِي دَر تَوْر اِفْتَادِ وَ صِيَادِهَا (مَاهِيگِرِهَا) اَوْ رَا گَرَفْتْنَدِ.
 كَانَتْ الْأَسْمَاقُ حَزِينَاتٍ؛ لِأَنَّ السَّمَكَةَ الْحَجْرِيَّةَ وَقَعَتْ فِي الشَّبَكَةِ لِنَجَاتِهِنَّ. مَاهِي هَا نَارَاحْتِ (غَمْگِينِ) بُوْدْنَدِ؛ زِيْرَا سَنَگِ مَاهِي بَرَايِ
 نَجَاتِ اَنَهَا دَر تَوْر اِفْتَادِ.
 الْأَسْمَاقُ نَظَرْنَ إِلَى سَفِينَةِ الصِّيَادِينَ. مَاهِي هَا بَه كَشْتِي مَاهِيگِرَانِ نَگَاهِ كَرْدْنَدِ.
 هُمْ أَخَذُوهَا وَ لَكِنَهُمْ قَدَفُوهَا فِي الْمَاءِ؛ لِأَنَّهَا كَانَتْ قَبِيحَةً جَدًّا فَخَافُوا مِنْهَا. اَنَهَا اَوْ رَا گَرَفْتْنَدِ وَلِي اَوْ رَا دَر اَبِ اِنْدَاخْتْنَدِ زِيْرَا اَوْ بَسِيَارِ
 زَشْتِ بُوْدِ پَسِ اَزِ اَوْ تَرَسِيْدْنَدِ.
 الْأَسْمَاقُ فَرِحْنَ لِنَجَاتِهَا وَ نَظَرْنَ إِلَيْهَا بِإِتْسَامٍ وَ عَلِمْنَ أَنَّ جَمَالَ الْبَاطِنِ أَفْضَلُ مِنْ جَمَالِ الظَّاهِرِ. مَاهِي هَا بِخَاطِرِ نَجَاتِشِ خَوْشِحَالِ شَدْنَدِ
 وَ بَا لَبْخَنْدِ بَه اَوْنِگَاهِ كَرْدْنَدِ وَ دَانَسْتْنَدِ كِه زِيْبَائِي دَرَوْنِ اَزِ زِيْبَائِي ظَاهِرِ بَهْتَرِ (بَرْتَرِ) اِسْتِ.
 قَالَ الْأَمَامُ عَلِيُّ (ع): «زِينَةُ الْبَاطِنِ خَيْرٌ مِنْ زِينَةِ الظَّاهِرِ.» حَضْرَتِ عَلِي (ع): زِيْبَائِي دَرَوْنِ بَهْتَرِ اَزِ زِيْبَائِي ظَاهِرِ اِسْتِ.»

✽ فعل ماضی (۵)

هُنَّ نَظَرْنَ

آنها نگاه کردند

هُم لَعِبُوا.

آنها بازی کردند

هُمَا كَتَبَتَا

آنها نوشتند

هُمَا وَقَفَا

آنها ایستادند

بدانیم

در درس گذشته با دوم شخص جمع آشنا شدیم. ضمیر اُنْتُمْ، اُنْتُنَّ و اَنْتُمَا به معنای شما به دوم شخص جمع اشاره داشت و هر گاه بخواهیم فعل را با ضمیر دوم شخص جمع بیاوریم لازم است که به فعل نیز شناسه یا ضمیری وصل شود. مانند:

اَنْتُمْ فَعَلْتُمْ (جمع مذکر) اَنْتُنَّ فَعَلْتُنَّ (جمع مؤنث) اَنْتُمَا فَعَلْتُمَا (جمع مؤنث)

اما درس امروز راجع به فعل سوم شخص جمع (آنها یا ایشان) و ضمیر آن می باشد. در فارسی «آنها» هم برای دو نفر و هم برای جمع بکار می رود در عربی چنین نیست، در عربی «آنها» گاهی برای دو نفر (مثنی) و گاهی برای چند نفر (جمع) چه مرد و چه زن بکار می رود.

هم ← آنها (مذکر) ← جمع

هُنَّ ← آنها (مؤنث) ← جمع

هما ← آنها (مذکر و مؤنث) ← مثنی

حال دقت کنید هرگاه بعد از این ضمیرها فعلی بیاید مناسب با آنها شناسه (علامت) به فعل اضافه می شود.

مثلاً:

هُم + دخل + وا = هُمْ دَخَلُوا آنها داخل شدند

هُنَّ + رجع + ن = هُنَّ رَجَعْنَ آنها برگشتند

هما + ذهب + ا = هما ذَهَبًا ————— آنها رفتند (مذکر)

هما + كَتَبَ + تا = هما كَتَبَتَا ————— آنها نوشتند

نتیجه این که هر چهار فعل در فارسی به یک معنی هستند در حالی که این فعل ها در عربی با توجه به مذکر و مؤنث و جمع و مثنی بودن شکل های متفاوتی دارند.

تمرین اول - صفحه ۷۴

۱- صحیح ۲- صحیح ۳- غلط ۴- غلط

تمرین دوم - صفحه ۷۵

۱) الصَّيَّادِينَ (۲) خمسة (۳) فِي الشَّبَكَةِ الصَّيَّادِينَ (۴) لا

تمرین سوم - صفحه ۷۵

- ۱) کودکان دو سوره از قرآن را حفظ کردند. فعل ماضی (حَفِظُوا: سوم شخص جمع مذکر)
- ۲) زنان برای استقبال میهمان هایشان ایستادند. فعل ماضی (وَقَفْنَ: سوم شخص جمع مؤنث)
- ۳) دو کشاورز/کشاورزان محصول هایشان را درو کردند. فعل ماضی (حَصَدَتَا سوم شخص جمع مثنی مؤنث)
- ۴) دو پسر/ پسران لباس هایشان را پوشیدند. فعل ماضی (لَبَسَا سوم شخص جمع مثنی مذکر)

تمرین چهارم - صفحه ۷۶

هُنَّ دَفَعْنَ: آنها پرداختند الولدانِ هَرَبًا: دو پسر(پسران) فرار کردند

الطَّالِبَاتُ مَاعَلِمْنَ: دانش آموزان ندانستند هُنَّ سَلِمْنَ: آنها سالم ماندند.

أَنْتُمْ قَدْفَعْتُمْ: شما انداختید الطِّفْلَةُ وَقَعَتْ: کودک افتاد

هُمَّ مَا نَظَرُوا: آنها نگاه نکردند الرِّجَالُ مَا نَصَرُوا: مردان یاری نکردند